

Розділ 1

СМЕРТЕЛЬНА НУДЬГА

— Я-я-я-як мені ну-у-удно, — завивав Гав'язик Пеппер, затуливши очі лапами. — Нудно, нудно, нудно.

— І мені, — поскаржився хом'ячок Мартін, роздратовано рубаючи повітря крихітним мечем. — Я знудився *більше* за саму нудьгу.

То був сирий недільний ранок: сіялася мжичка, дощ крапелька за крапелькою дзюркотів віконними шибками. Мавпеня

Орландо, широко позіхаючи, ретельно обрало чайну ложечку з тих, що носило з собою в торбинці, і ляснуло себе по голові.

Старкрос-хол, що в Бартонширі, Англія, зачинив свої величезні двері на зиму. Ще нещодавно будинок повнився зойками та сміхом туристів, а тепер він неначе знову поринув у сон. Колекцію капелюхів загнули запилюженими простирадлами, а вивіску «Капелюхи на будь-які вуха» зняли. Сувенірну крамничку зачинили, стільці в кафе поскладали один на одного. Порожні коридори будинку позіхали, а кімнати тихенько дрімали.

Лорд та леді Пеппер так втомилися після насиченого літнього сезону, що понадівали лавандові маски для сну, піднялися до спальні, впали долілиць на ліжко та занурилися у глибокий сон, що тривав день за днем. Якщо не зважати на цокотіння годинника

в бібліотеці, у будинку було тихіше, ніж у могилі.

Заєць Валентин спостерігав, як за вікном кружляє опале листя. Він сподівався, що вигляд має при цьому напрочуд гарний і замріяний.

— Дивно, коли відвідувачів нема, правда ж? — розмірковував він, розгладжуючи довгі вуха та старанно підкручуючи вуса. — Трохи моторошно.

— Мені бракує тієї метушні, — зітхнула Вінні Пеппер і глянула на великий постер у рамочці, що висів на стіні. — Цирк Томбелліні справді приїздив до Старкросу чи то просто дивовижний сон? То були неначе чари, завдяки яким це старе місце ожило, нехай навіть лише на літо...

Гусак Габріель нетерпляче затріпотів крилами і цикнув.

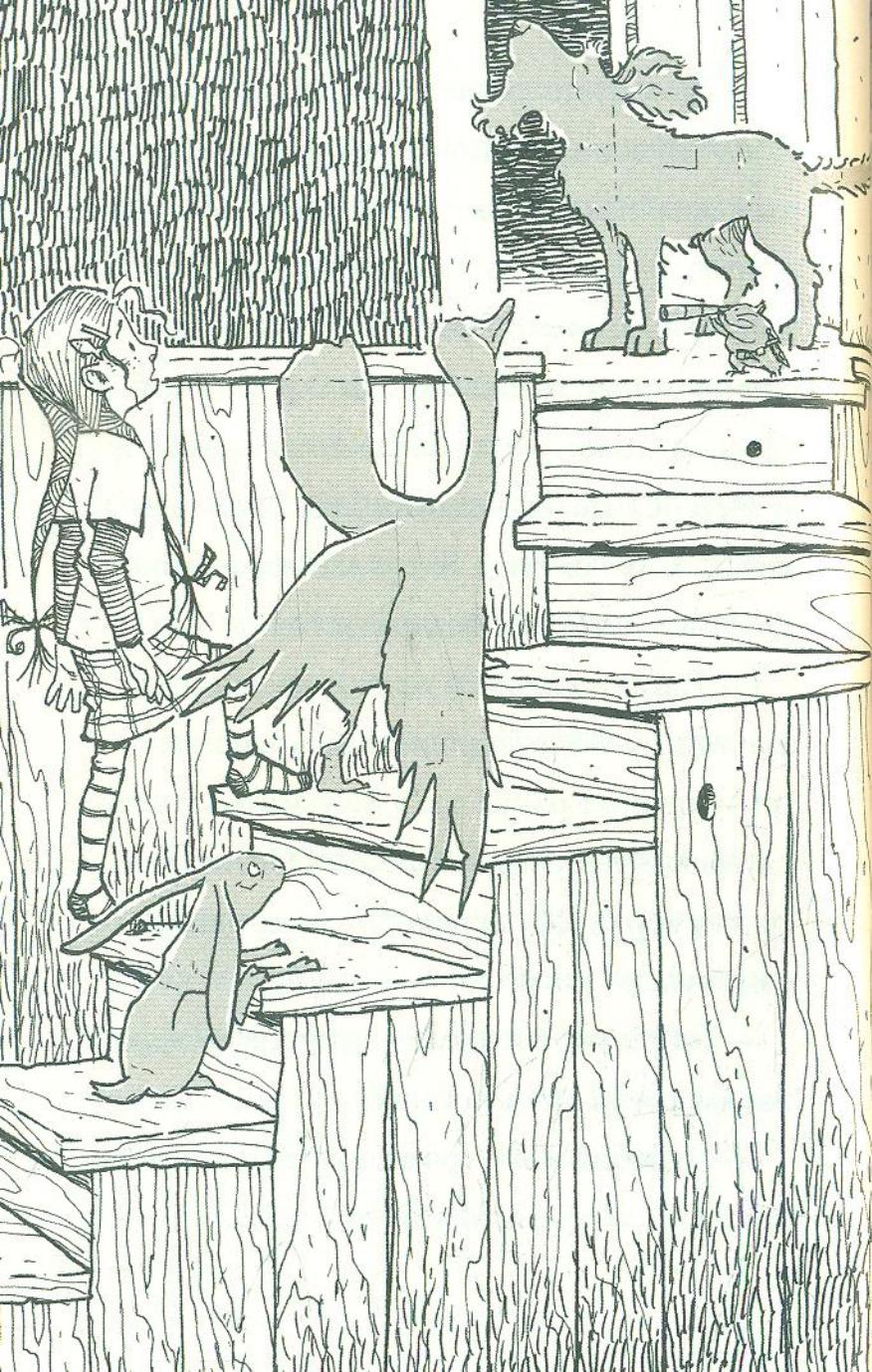
— Святі небеса! Виставку тільки тиждень тому зачинили! — гагакнув він і поправив табличку «Відчинимося навесні», що висіла на вікні у вітальні. — Чесне слово, ви так поводитесь, наче хтось помер! Дійшло? ПОМЕР! То був жарт. Смішний. Ми ж бо тут — ПРИВИДИ! Ха-ха!

Та Гавчику це смішним не здавалося. Він поплентався на горище, думаючи про те, що тиждень після закриття виставки для нього тривав цілу вічність. І справа не тільки в тому, що відвідувачів бракувало. Вінні знову повернулася до навчання, і він скучав за нею. Це ж нечесно: Гавчик бачив її тільки зранку й ввечері. І ще на вихідних. І тоді, коли дивився, як вона спить. Якщо все це не рахувати, то він її, вважає, взагалі не бачив.

Ні, Гав'яз не нарікав на своє посмертне існування. Перетворитися на Улюбленця — це найкраще, що з ним могло статися. Але влітку було так весело! Песик дістався верхнього сходового майданчика, озирнувся і завив:

— Габріелю, тут нема чого робити! А собакам треба щось *робити!*

— Та побий мене грім, Гав'язе Пеппере! — мовив гусак, чалапаючи за ним сходами. —

Тим, хто водночас є і Улюбленцем, і членом Організації Об'єднаних Привидів, ніколи нудьгувати! В охоронців будинку та його духу завжди купа справ.

— Наприклад? — похмуро спитав Мартін.

Хом'як видерся на верхню сходинку й докірливо дивився на гусака крізь підзорну трубу.

— Ну, сам знаєш... — сказав Габріель і настовбурчив крила, наче захищаючись. — Багато всякого, наприклад... ем-м-м... шкарпетки розкладати... пил витирати... пиლოსити...

Усі застогнали, а Гавчик штовхнув носом двері до горища. Мартін промчав перед ним і одразу пірнув до пакета з рятівним імбирним печивом. Після всіх тих пригод з тигром-привидом, цирковими виставами та крадійкою коштовностей міжнародного рівня